

[C. O. Pedersen.]

tiske Betragtning; men efter vor Betragtning kan man ikke begrænse Valget af Læger her, den Begrænsning maa Ministeren jo vide, at vi ikke kan tiltræde. Det, der sker ved denne Tilføjelse, er, at Læger, der staar udenfor Lægeforeningen, ved denne Foranstaltning praktisk talt bliver udelukket fra at kunne være Sygekasselæger. Om vi i øvrigt kan komme til Rette om mangt og meget i dette Forslag, skal jeg i Øjeblikket ikke udtale mig om, men jeg tror, den højtærede Minister maa være klar over allerede nu, at Tilføjelser af denne Art, som styrker Fagforeningsaanden, kan han ikke vente Tilslutning til fra vor Side.

§ 15 nærer vi megen Betænkelighed ved, og det tror jeg heller ikke den højtærede Minister vil være overrasket over. Denne Paragraf giver Kommunerne Pligt til at betale Invalidepræmie og Sygekassekontingent i en Mængde forskellige Tilfælde, som er opregnet i Lovens første Stykke. Jeg skal ikke læse det op, ærede Medlemmer kan læse, hvad det er for Tilfælde, i hvilke Kommunen skal træde til, men det er jo i en hel Række, hvor der er Trang af forskellig Art til Stede.

Helt siden 1927 i hvert Fald har Kommunerne jo betalt indtil tre Fjerdedele, hvor de skønnede, at det var paa sin Plads; men det, som Ministeren her foreslaar, er at gøre dette til en Pligt, og ikke blot de tre Fjerdedele, men hele Kontingentet. Det, kan jeg godt sige Ministeren, tror jeg ikke kan lade sig gennemføre. Jeg nærer den allerstørste Betænkelighed ved, at man saaledes paalægger Kommunerne denne Pligt, og det saa meget mere, som netop Ministerens Tvangsforanstaltninger overfor dem, der nu ikke er sygeforsikrede, vil drive dem i Tusindtal ind i Sygekasserne, om jeg saa maa sige franedet af, Folk, som i Øjeblikket er i Trang; dem vil Ministeren med dette Forslag drive ind i Sygekasserne, og derved ender det jo ganske simpelt med, at Kommunerne kommer til at betale Kontingentet og Præmierne for alle disse.

Og dèr er det, jeg siger, at jeg tror, Ministeren ved denne Foranstaltning undergraver Aanden i Sygekasserne, samtidig med at han indfører et meget stort Forsørgelsesmoment i Sygekasserne. Det bliver jo et Forsørgelsesmoment, naar Kommunerne kommer til at betale massevis af Kontingenter, og det bliver Resultatet, at Kommunerne kommer til at betale for alle disse.

Det forekommer mig, at den Sygeforsikring, vi har haft, og som nu gennem mange Aar har staaet som Mønster ogsaa

for andre Lande, slaar Ministeren ved denne Foranstaltning Grunden bort under. Derfor kan jeg godt sige med det samme, at den vil der ikke være nogen Mulighed for, at Ministeren kan slæbe igennem i uændret Skikkelse.

Det næste Afsnit, jeg skal omtale, er Afsnittet om Invalide- og Aldersrente. Det første, jeg har mærket mig, er, at de 65 Aar for Aldersrentenydere er blevet staaende. Det er virkelig en meget interessant Paragraf, hvori man genfinder disse 65 Aar. Det ærede Medlem Hr. Holger Larsen, der gik saa mange Aar tilbage, kom ikke ind paa Spørgsmaalet om disse 65 Aar. Det var maaske, fordi Socialdemokraterne i Aarenes Løb ikke just har rost os, fordi vi satte Grænsen op fra 60 til 65.

Men jeg konstaterer naturligvis her, og jeg kan godt sige med Glæde, at Socialdemokraterne nu fuldt ud anerkender det, der er sket netop med Hensyn til Forhøjelsen af Aldersgrænsen. Dette anerkender jeg. Det er ikke saaledes, at de Herrer skal høre Bebrejdelse fra vor Side; de har ganske vist bebrejdet os det tidligere, men det vil vi ikke paa nogen Maade gengælde. Nej, de Herrer skal have Anerkendelse for, at de nu slutter sig til det Standpunkt, de gennem mange Aar har kritiseret os for.

Med Hensyn til Invalide-Afdelingen kan man maaske sige, at den fra Socialdemokraternes Side vel maa anses for det svage Punkt i dette Lovforslag. Jeg har i frisk Erindring, hvorledes den højtærede Undervisningsminister talte som Partiets Ordfører i 1927. Jeg er ikke sikker paa, at alle ærede Medlemmer har det præsent, saa jeg vil gerne — med den højtærede Formands Tilalelse — opfriske det ved et Par Citater.

Den højtærede Undervisningsminister, som den Gang var Ordfører for Socialdemokraterne, begyndte sin Tale med at sige:

„Dette Lovforslag, der er forelagt af en Overlæge, som er blevet Sundhedsminister, er et Forslag om at fratage en 25 000 af vore allerulykkeligst stillede Medborgere 71 Ø. om Dagen eller godt en Trediedel af en Invalidrente, hvortil de gennem Aarene har betalt den lovlige Forsikringspræmie, og som de troede og havde Grund til at tro, at en hæderlig, ordholdende Stat garanterede dem. Jeg tror, jeg dermed kort og godt har refereret Lovforslagets Hovedindhold. Det Spørgsmaal har allerede rejst sig fra Invalidrentenydernes egen Lejr og ogsaa fra anden Side, om Staten har moralsk Ret til saaledes at bryde Forudsætningerne for Invalidrenten, svigtè de berettigede